

brunskægget, hvidslipset og kalotbærende, i det hele ganske pastoragtig lille Mand, der med Hænderne foldede over sit Pibehoved sad tilbagelænet i en gammel Kurvestol ved den anden Bordende.

Denne Mandsling var Sognets nye Skolelærer, den bekendte Anton Antonsen, en forhenværende „Frilærer“, der efter Sogneraadets Indstilling var bleven gamle Mortensens Efterfølger. Som Svar paa Emanuels Spørgsmaal pressede han først sine brede Læber sammen og udsældede Tobaksrøgen i smaa Portioner gennem den ene Mundvig, saa den fór ud som Krudtskyer fra en Kanonmunding. Derpaa lagde han med et Smil Hovedet skælmst paa Siden og sagde langsomt og med bred Dialekt:

„Nej, i Aften tror jeg nok, at jeg vil sige, som det hedder med et godt gammelt Ord: Jeg tier og tygger sammen.“

Den Munterhed, der fra alle Sider fulgte dette Ordspil, næsten før han havde udtalt, var betegnende for den Folkeyndest, hvorved denne Mand kunde glæde sig. Med sin lille pudsige Person i Forbindelse med et vist tørt Lune var han bleven Menighedens oplivende Element, hvis smaa Skæmtetaler, Ordsprogsramser og humoristiske Oplæsninger